

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056096432/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

jeres Tid! Og hvad faar I lavet? — Ingenting. I fjaser den kostbare Tid hen til ingen Nytte.«

»Den Tid, man elsker, er vel ikke spildt. Og hvad Tid og Kræfter spilder man ikke paa at forsørge Kone og opdrætte velanstændige Børn.«

»Du taler af dit Hjertes Uforstand,« ivrede Holger. »Jeg kan forsikre dig, at jeg har aldrig levet tryggere og med alle mine Evner stærkere til Raadighed end nu, da jeg er kommen i Havn, som det kaldes, det vil sige, da jeg er bleven fri for erotisk Føleri og erotisk Sygelighed.«

— I Samtale over dette mærkelige Emne var de koinne langt ud. De stansede foran et enligt staaende Hus, der ligesom strakte sig for at se ud over den høje Tjørnehæk, der løb Søen rundt.

»De fleste Lejligheder staar tomme,« sagde Holger, da de gik op ad Trappen ved Blusset af en Tændstik. »Man har det for sig selv.«

Fra den lumre Entré slog en sovende kvalm Atmosfære dem i Møde. De gik gennem Spise-stuen. — Der hang nyvasket Børnetøj paa en Snor tværs gennem Stuen — derfra gennem Dagligstuen og ind i Musikerens eget Værelse. Holger tændte Lampen. Der stod et sort Flygel midt paa Gulvet; en Medaillon af Wagner hang paa Væggen. Rundt paa alle tænkelige Steder var der med Tegnestifter fæstet Billeder af Al-